

Inleiding :

Voor Europeanen ligt Nieuw-Zeeland aan de “andere kant van de wereld” en verder weg dan al het andere. Nieuw-Zeeland is geen paradijs, maar een plaats om te leven en te laten leven. Wetenschappers hebben vastgesteld dat de ozonlaag boven Nieuw-Zeeland (en Australië) tweemaal zo snel slinkt dan waar ook op aarde. De fjorden, meren, heuvels en vlakten die nu het Nieuw-Zeelandse landschap bepalen, zijn echter merendeels het resultaat van de glesjervorming in de ijstijden.

Rond 1300 vestigen zich Oost-Polynesiërs in het tot dan onbewoond Nieuw-Zeeland en brengen dieren en planten mee. Nieuw-Zeeland is voor hen het laatste grote eiland in Polynesië na Samoa en Tonga. De Maori's zijn geboren. Ze noemden het eiland “Aotearoa”, het land van de lange witte wolk, omdat dit kanovarend volk de eilanden ervaarden als de wolk die boven hen dreef.

Er zijn dus geen oerbewoners, alleen eerste immigranten – en dat zijn de Maori's. Bij aankomst van de blanken gaven ze zichzelf de naam tangata maori : het gewone volk. Mischien was er wat toeval in het spel en verdwaalden de Maori's hier tegen hun zin. Niemand weet precies waarom ze hun land van herkomst verlieten.

Nieuw-Zeeland heeft nu ruim 4 miljoen inwoners, waarvan ongeveer ¾ op het Noordereiland, en 60% daarvan in de grote steden. 71% is blank, grotendeels van Britse afstammeling, slechts een kleine 16 % bestaat uit Maori's. Maar nog geen 5 % van de levende wezens die Nieuw-Zeeland bevolken, zijn mensen. De overige zijn dieren. Dieren van een vreedzame aard- afgezien van de bloeddorstige sandflies.

Nieuw-Zeeland maakt deel uit van het Gemenebest en is een onafhankelijke staat met de Engelse koningin als staatshoofd vertegenwoordigd door de gouverneur-generaal.

Nieuw Zeeland ligt in de Grote Oceaan op een afstand van 12000 km van België. Het bestaat uit 2 grote eilanden en een aantal kleinere en beslaat een totale oppervlakte van 270 530 km². Waarmee het ongeveer net zo groot is al Japan of Groot Britannië en wel 9x groter dan België. De hoofdeilanden, het Noorder en het Zuidereiland, worden gescheiden door de Staat Cook, die op zijn smalste punt 20km breed is.

Het compacte Noordereiland (115 000 km²) is nagenoeg even groot als het langgerekte Zuidereiland (151 000 km²). De afstand tussen deze noord-en zuidpunt bedraagt 1600 km. Nieuw-Zeeland heeft een totale kustlengte van bijna 16 000 km. Ongeveer 80 procent staat bloot aan de open zee, terwijl 20 procent aan beschutte wateren ligt.

Nieuw Zeeland is een oud land met een jong landschap : de rotsen die onder het land liggen, zijn soms wel 600 miljoen jaar oud. De landformaties die uit hen zijn ontstaan, zijn echter jong.

Het land ligt op de internationale datumgrens, tegenover de Greenwich-meridiaan, en zou het eerste zijn waar de zon opkomt.

De aantrekkingskracht van Nieuw-Zeeland ligt in de enorme verscheidenheid aan natuurschoon. Dit land heeft gouden zandstranden, kilometerslange zandduinen, dichtbegroeid regenwoud, besneeuwde alpentoppen, ijzige gletsjers, actieve vulkanen, geothermische gebieden met kokende modderpoelen en geisers, diep het land insnijdende fjorden, spiegelende meren, ontstuimige rivieren, bruisende watervallen en een unieke flora en fauna. En dat allemaal op een kleine oppervlakte.

Nieuw Zeeland is dan ook een paradijs voor natuurliefhebbers en buitensporters. De schapen- en rundveeteelt bepalen nog altijd grote delen van het land, maar het accent wordt meer en meer naar diversiteit verlegd. Het dichtbevolkte noorden is het centrum van de Maori- en Polynesische cultuur.

Maar Nieuw-Zeeland is op dit moment razend populair. Dat komt onder andere door het succes van de film de Lords of the Ring, die in Nieuw-Zeeland is opgenomen.

We maken eerst een omweg via Londen, vliegen dan 10890km tot in Kuala Lumpur. Nog maar half weg, want over de volgende 8993 km tot in Auckland doen we nogeens 9u40minuten.

DAG 1 : Brussel-Londen-Kuala Lumpur

Bijeenkomst in de namiddag in de luchthaven van Brussel Nationaal voor vertrek per regelmatige lijnvlucht naar Londen. Aansluitend nemen we de rechtstreekse lijnvlucht van MALAYSIA AIRLINES naar Kuala Lumpur. Maaltijden en drank aan boord van de lange afstandsvluchten zijn inbegrepen. Tijdens de Brussel-Londen vlucht zijn drank en snacks verkrijgbaar mits betaling.

DAG 2 : Kuala Lumpur-Auckland

Aankomst in de luchthaven van Kuala Lumpur in de late namiddag. In de vooravond vertrek per regelmatige lijnvlucht van MALAYSIA AIRLINES naar Auckland. Maaltijden en dranken aan boord zijn inbegrepen.

DAG 3 : Auckland

Rond de middag aankomst in Auckland International Airport. Transfer naar het zeer centrale SKY CITY GRAND hotel. (Vrije namiddag.)

Na 26 uur vliegen zijn we uiteindelijk in **Auckland** beland. Buiten het luchthavengebouw, heerst geen tropische hitte. 12°C een zwaarbewerkte hemel en in het ergste geval een wolkbreuk behoort tot de mogelijkheden. Het einde van de wereld?

Er is steeds een krachtige wind. In Nieuw-Zeeland is de lucht trouwens altijd en overal in beweging.

De grote angst van de Nieuw Zeelander is dat ze op een dag van de wereldkaart zullen vallen, maar nog een grotere angst hebben ze dat het misschien niemand zal merken.

Er is een wirwar van autosnelwegen rond de stad. De City van Auckland overheerst met de 328 m hoge **Sky Tower** het gigantische stedelijk gebied : meer dan 5600 m² opgevuld met ontelbare eensgezintswoningen in meestal saaie voorsteden. Een op de 3 Nieuw-Zeelanders woont intussen hier op max. 40 km van het centrum.

De stad groeit nog steeds explosief en behoort wat oppervlakte betreft tot de grootste steden van de wereld.

Als we **Victoria West street** afwandelen komen we automatisch in de drukbereden **Queen Street**, de centrale winkelstraat. Het is er met momenten druk, maar ook erg ongezellig en we voelen ons er daarom niet echt veilig. Wellicht hebben we te veel last van onze jetlag.

DAG 4 : Auckland

Auckland is met voorsprong de grootste stad van Nieuw-Zeeland, zowel wat oppervlakte als inwoners betreft. Rond 1900 leefden er reeds 60 000 mensen en 's nachts verlichten 500 gaslantaarns de brede lanen in het centrum. Aan het begin van het 3de millenium telde Auckland 1,1 miljoen inwoners.

Met een razendsnelle lift gaan we naarboven in de 328m **hoge Sky Tower**. Het hoogste gebouw van het zuidelijk halfmond. Op 5918 km van de zuidpool. De uitkijktoren is al van heinde en ver te zien.. Als een mozaïek ligt dan Auckland in de diepte aan je voeten. Vier platformen zorgen voor fascinerende en duizelingwekkende uitzichten, van 360°. Beneden in het Sky City Casino staan meer dan duizend speelautomaten en 85 roulette en blackjacktafels. Maar daar kwamen we niet voor naar Nieuw-Zeeland.

Na dit bezoek nemen we de **Satellite Link Bus** naar het **Auckland Museum**. Gelegen in het **Auckland Domains**. Volgens onze gids een interessante bezienswaardigheid. Een goede polynesische verzameling – geopend in 1929 - met reconstructie van een winkelstraat in het Auckland van het midden van de 19de eeuw.

In de namiddag doen we met de groep een city tour. We trekken eerst de **Mount Eden** op. Daar krijgen we een goede indruk van de grootte van Auckland. Deze 196m hoge berg is een uitgedoofde vulkaan die de Maori's gebruikten als beschermings en uitkijkpunt. Toen net zoals nu kon men namelijk tot aan de landengte tussen de Tasmaanse Zee en de Stille Oceaan kijken. Nu gebruiken de stadsbewoners de vulkanen als recreatiepark en om te joggen.

De tocht gaat verder naar en over de Auckland **Harbour Bridge**. De poort van het noorden, die door de Aucklanders tegelijk bemind en gehaat wordt. De 1150m lange stalen brug boven de **Waitematahaven** en boven de ontelbare zeilschepen is het herkenningsteken van de stad. Het bouwwerk is achtbaans sinds Japanners er aan elke kant 2 rijbanen hebben aan toegevoegd. Nippon clip-on noemt men de constructie in de volksmond.

Een zeiltochtje is mogelijk in de **Waitematahaven** of daarbuiten. 1 op 4 bezit in Auckland immers een boot.

We bezoeken nog even verder **Mission Bay** gelegen langs de **Tamaki Drive**, naar het oostelijke deel van de stad. Een sikkelvormig strand met open groene ruimtes en een hoop restaurants, cafés en snackbars langs de strandweg. En er is zelfs een belgisch bier café. En er is Hoegaarden en Leffe van t'vat.

's Avonds nemen we het avondmaal in een restaurant, gelegen aan de jachthaven.

DAG 5 : Auckland-Rotorua

Na het ontbijt verlaten we de stad en begeven ons in zuidelijke richting doorheen een steeds groener wordende natuur naar Rotorua. Van Auckland leiden vele wegen naar Rotorua. Het cultureel centrum van de Maori's is een toeristische must.

State Highway 1 verlaat Auckland in zuidelijke richting langs dichtbevolkte voorsteden, industriegebieden en flink uit de kluiten gewassen winkelcentra.

De route brengt ons langs de **Waikato rivier** en de dam die het **Lake Waikare** vormd.

Onderweg is er een farmlunch voorzien te **Matamata**, een plaatsje gelegen in de mooie streek die door de "Lord of the Rings"-trilogie bekend werd als Hobbiton, het pittoreske woongebied van de hobbits.

De boer Hilton verteld ons dat de prijs van de melk al 20 jaar onveranderd is gebleven. Er geen quota's zijn maar ook geen subsidie. De enige oplossing voor hem om die inflatie tegen te gaan, is meer koeien houden. 90% van hun melk en melkproducten zijn voor de uitvoer gestemd. Slecht 10% gaat naar eigen behoefte. De melk wordt dagelijks opgehaald. De koeien zelf staan 24u op 24u, 365 dagen op 365 in de wei, en er is land en gras genoeg.

Als bijverdienste organiseerd de familie de middag lunch. We hadden er zowaar honger van gekregen.

We trekken al snel verder richting **Rotorua**. 's Namiddags bezoeken we er de **Waimangu Volcanic Valley**, ontstaan in 1886 door de verwoestende uitbarstingen van **Mount Tarawera vulkaan**. Waimangu Volcanic Valley is een sprookjesachtig warmwatergebied dat zich uitstrekt over 3km tot aan de oever van het **Lake Rotomahana**. Tussen het weerderige groen laat de zwavelgele neerslag schrille kleurstippen achter. Overal komt zwaveldamp uit geheimzinnige

dieptes naar boven. Sissend ontsnapt hij uit fumarolen naast de weg en iets verder borrelt hij in diepe kraters vol kokende aardmassa. De adem van de onderwereld is hier alom tegenwoordig.

Het stromende blauwe water en de fraaie silicaterrassen van **de Inferno Crater** verdienen zeker een bezoek, ook al is het een korte omweg van de hoofdroute. Het water in het meer bereikt een temperatuur van 80°C en rijst en daalt in een 38 daagse cyclus 8m. Aan het einde van de wandeling ligt **Lake Rotomahana**, waar zich vroeger de Pink and White Terraces bevonden. Aan de overkant ziet u Mount Tarawera.

Op een in het nederlands vertaald/gekrepen pamflet kunnen we nog nalezen wat we allemaal gezien hebben.

Er is het Frying Pan Lake Uitkijkpunt, de Echo krater en Frying Pan meer, de Krisallen muur, de Kathedraal rotsen, de Waimangu geiser of Zwart Water Geiser, Nga Puia o te Papa of de warme bronnen van moeder aarde, het Witte kruis, Te Are Mokoroa Terras, het Inferno Krater meer, de Silicaat Stalactieten, bedolven aarde, warme en koude riviertjes en het bronnen...

De tocht eindigd met een terug rit met de shuttlebus, we hadden de laatste en die zat overvol.

In het centrum vinden we geen toffe kroegen of luidruchtige discotheken. De meeste toeristen gaan hier blijkbaar vroeg naar bed omdat ze een afmattend strikt dagprogramma moeten afwerken. Maar we vonden toch weer een Belgian Beer café. Het konijn met pruimen was echter niet te vreten, ik kreeg het konijnenvlees niet van de beentjes.

DAG 6 : Rotorua

Rotorua ligt centraal in een sprookjeswereld van geothermische activiteit. Na het ontbijt bezoeken we **Whakarewarewa Thermal Wonderland**, kortweg '**Whaka**' genoemd, een indrukwekkend warmwaterreservaat vlakbij Rotorua. Maar blijkbaar klinkt het nog niet maori's genoeg en hebben ze sinds kort de naam vervanderd naar **Te Puia**.

Langs de ingang ligt ook een nagebouwde Maoridorp. Houtsnijwerk en ornamenten duiden de stam aan. De gewijde plaatsen mag men niet met schoenen betreden.

We maken er kennis met een levende kiwi. Dat de Nieuw-Zeelanders zichzelf ook Kiwi's noemen, getuigd van weinig eigendunk : de vogel is zo goed als blind, heeft onooglijke haarachtige veren, is slechts ongeveer 30cm hoog en valt vooral op door zijn rare verhoudingen. Daar komt nog bij dat hij niet kan vliegen, is beschermd maar niet met uitsterven bedreigd. De kans dat u hem in het wild tegenkomt is erg klein. We nemen het zekere voor het onzeker en bekijken hem hier in het reservaat.

Maar het hoogtepunt in dit gebied is de **Pohutu Geyser**, de grootste natuurlijke geiser van Nieuw-Zeeland, die regelmatig (zo'n 10 tot 25 keer per dag) het water tot 25m hoge zuilen opspuit.

In het Whakarewarewa Thermal Reserve (Wonderland) of moet ik nu Te Puia zeggen, lijkt de aarde haar diepste geheimen prijs te geven, zo stoomt en sist het er uit ontelbare schoorstenen en gorgelt en borrelt het uit ondoorzichtige modergaten. Tegen deze stomende achtergrond lijken de alomtegenwoordige bordjes 'No Smoking' wat misplaatst.

Maar het strenge verbod moet verhinderen dat de thermische bronnen verontreinigd worden door achteloos weggeworpen sigarettenpeuken.

In het hotel ernaast kan je zelfs op de hoogste verdieping nog steeds de zwaveldampen opsnuiven, maar de kamers bieden wel een prachtig uitzicht op het binnenste van de aarde.

Op het einde van de jaren '80 dook in Rotorua een probleem op : de druk in de spleten verminderde, de waterfontein werden steeds slapper. De plaatselijke huishoudens, maar ook de vele motels en hotels hadden voor hun centrale verwarming en warm water te veel van de geisers gevergd.

In totaal zijn er wel 7 geisers. Maar de Pohutu spuwt het regelmatigst en is de absolute topper.

We nemen ook een kijkje op het kerkhof van de Maori's. De wet in Nieuw-Zeeland schrijft dan wel voor dat doden ten minste 2 meter onder de grond moeten worden begraven. De hete aarde maakt dat hier wel onmogelijk. Daarom vinden de doden hun laatste rustplaats boven de aarde.

In de nederzetting Whakarawarewa leven tegenwoordig nog steeds Maori-families die de geothermische verschijnselen ten volle weten te benutten. Zo zijn er speciale bassins waarin de hele familie 's avonds een warm bad neemt en dient een kokende bron met een houten overkapping als haard.

Even buiten Rotorua langs Highway 5 richting Hamilton, in de **Agrodome**, zijn we op het juiste adres om wat klaarheid te krijgen over de schapenteelt in Nieuw-Zeeland. We krijgen een exemplaar van elke in Nieuw-Zeeland voorkomende schapensoorten te zien en staan versteld over de snelheid waarmee de schapenscheerders in een mum van tijd deze dieren van hun vacht weten te ontdoen.

In het **Agrodome Leisure Park** zijn de schapen echte sterren. Tot 800 toeschouwers per keer bewonderen in de grote hall de 22 verschillende schapensoorten die de 60 miljoen soortgenoten vertegenwoordigen die op de Nieuw-Zeelandse weiden grazen. Van de robuuste weerbestendeige Romneys tot de uiterst gevoelige en kwetsbare Merino's, die de duurdere zachte wol produceren.

Hoogtepunt van de show is het gechronometreerde schapenscheren. Men krijgt bijna medelijden met het dier dat door sterke handen gegrepen wordt en zijn lot zonder verzet ondergaat. Ervaren scheerders kennen de truc : eens op de rug is het dier zo mak als een lam.

Buiten mogen de honden hun kunstjes vertonen. Een echt werkdier is de Huntaway dog. Op de eindeloze weiden van de afgelegen farms drijft hij de kuddes over lange afstanden, door nauwe kloven en langs steile afgronden. Het is een kruising

van allerlei rassen waaronder de collie, de labrador, de foxterrier en de setter. Maar in de Agrodome was het bijelkaar drijven van de schapen toch te ongeloofwaardig. De schapen liepen zelf al naar de omheining zonder dat er een hond aan te pas kwam.

In de namiddag kiest een minderheid voor een fascinerende wandeling in het **Redwood forest**. De meesten trekken per heli copter naar **White Island**. Ik zelf verkies als enige van de groep om Rotorua en de **Tarawera vulkaan** te bezichtigen, met een watervliegtuig.

Met "**Volcanic Air Safaris**" vanaf de Lakefront duurt de vlucht zo'n 30 minuten.

We stijgen op vanop het Rotorua meer, met midden in **Lake Rotorua** het eilandje **Mokoia**, vliegen over het **Crater Lakes District**. En bereiken zo De **Tarawera krater**.

Op 10 juni 1886 barstte een lijn van kraters vanaf het noordelijke eind van de Tarawera tot het Waimangu dal op een gewelddadige manier uit. De gebeurtenis vernielde het hele planten- en dieren leven in het gebied. Over meer dan 16 000 km² slingerde hij as en stenen om zich heen. De catastrofe vond 's nachts plaats, en niemand had het zien aankomen. 153 mensen kwamen om. Maar de onrustig slapende vulkaan is in de laatste 18 000 jaar wel 5 keer uitgebast.

De vlucht gaat dan verder zuidwaards langs de hot lakes van de **Waimangu Volcanic Valley** die we gisteren bezochten en keren terug naar Rotorua over de **Blue en Green Lakes**, de geysjers van Te Puia en Rotorua City.

Ik slenter nog wat rond in de omgeving van het meer. Beland zo in de Maori nederzetting **Ohinemutu**. Waar nog iets is overgebleven van de Maori's en de sfeer van hun dorpen. Het middelpunt echter is er de **St.Faith's Anglican Church** uit 1910.

Even later bezoek ik nog de **Government Gardens** aan de andere kant van het stadje, gebouwd rond het Bath House, ook bekend als de Tudor Towers. Geen bowlers te zien vandaag, dan geniet ik maar van het deugdoende zonnetje.

In Rotorua ontkomt men niet aan de **Maori cultuur**. De Maori maken ongeveer 1/3 uit van de bevolking hier. Zij maken de dienst uit in de toeristenindustrie. De **Te-Arawastam** verkoopt zijn cultuur inmiddels op een professionele manier. De meeste folkloristische voorstellingen worden door de Maori's zelf georganiseerd.

's Avonds trekken we terug naar het borrelende water van de Whakarewarewa Thermal Reserve aan het zuiden van de stad. Daar ligt immers het **Maori Cultural Centre**. Nadat in onze groep een chieft is gekozen (Eddy) en er eerst de nodige uitleg is gegeven kan de verbroedering van start gaan. De chiefs van verschillende groepen nemen eerst deel aan een begroetingsceremonie. Daarna begint in het centrale huis van het nagebouwde Maoridorp de show. Enkel te betreden op sokken of blootvoets.

De architectuur van het gebouw stelt symbolisch het menselijk lichaam voor : de lange nokbalk is ruggengraat, dwars hierop staande dakspanten zijn de ribben. Aan de voorzijde omramen de gevelbalken als twee machtige armen de deuropening en het interieur is de borst en de buik.

In tegenstelling tot de vele voorstellingen in de grote hotels zou dit wel een authentieke Maori concert zijn ? Natuurlijk staat de **Haka** op het programma, de aggressieve krijgsvormen. Een pure mannenzaak : halfnaakte, meestal krachtig gebouwde dansers stampen met de voeten, stoten wilde, angstaanjagende kreten uit, rollen diabolisch met hun ogen en ontrollen hun tong als een slang. Op dat moment twijfelt geen enkele toeschouwer er meer aan dat de Maori's in het verleden kannibalen waren.

Een schril contrast vormen de zachte en vloeiende bewegingen van de vrouwen in de action songs : zang en dans vormen één geheel . De klederdracht omvat hoofdbanden, korsetten en vlasrokjes (piupiu) die meewiegen op het ritme.

Een bijzonder schouwspel is het speelse Haka Poi, waarbij danseressen heel bedreven kleine balletjes door de lucht werpen.

Iedereen krijgt nog even de kans om na de show mee met hen op de foto te kunnen, stokjes te werpen of de gevechtscunst van nog dichterbij te aanschouwen.

We sluiten af met een 'hangi'-maaltijd. De tafels zijn overdadig gevuld met bergen varkens en kippen vlees en rijkelijke groenteschotels. Het geheel wordt urenlang in een aardoven bereid op vooraf verhitte stenen. En natuurlijk horen er kumara's bij, net zoals silverbeet, een soort spinazi.

DAG 7 : Rotorua - Tongariro NP

Na het ontbijt begeven we ons via Taupo naar het Tongariro Nationaal Park

Eerst maken we een stop aan de **Huka Falls**, langgerekte watervallen gevormd door de **Waikatorivier** die hier naar beneden dondert. Huka betekent schuim en de watervallen doen hun naam alle eer aan.

Ook de **geothermische krachtcentrale van Wairakei** is een bezoekje waard. Nieuw-Zeeland was het tweede land ter wereld dat gebruik maakte van het warm water uit het binnenste van de aarde om elektriciteit op te wekken.

De onderaardse stroom, die ook boven de grond is te zien, wordt er gebruikt voor het opwekken van stroom. Een capaciteit van bijna 200 000 kilowattuur is het resultaat. Tot 600m diepte worden bronnen aangeboord

Als we **Taupo** binnen rijden, ligt het grootste meer van Nieuw-Zeeland voor onze voeten, **Lake Taupo**. Tijd voor een koffiestop. Het stadscentrum ligt tegen de oever van het 616 km² grote meer. Forellen vangen is aan het Taupomeer het hele jaar door mogelijk en met succes. In het bijzonder de regenboogforel van een formaat waarvan men in Europa niet eens zou durven dromen. Er wordt hier elke zomer 800 ton forel gevangen.

Het Noordereiland moet ongeveer honderd jaar voor onze jaartelling opgeschrikt zijn door eengeweldige uitbarsting. De rotsblokken werden 55 km ver geslingerd. Vervolgens werd er ongeveer 20 000 km² aarde bedekt met as, stenen en lava. Het reusachtige meer ontstond toen de krater zich met water vulde.

Op weg naar het Tongariro National Park gaan we pas echt goed beseffen hoe groot het Taupomeer wel is. Meer dan 35 km lang loopt de weg dicht langs het meer, en dat is nog niet de helft van de omtrek. En overal is de oever voor iedereen toegankelijk.

Vorbij **Turangi** slingert de weg zich omhoog, de bergen in. Een houten bord met het opschrift '**Tongariro National Park**' vertelt ons dat we hier het oudste natuureservaat van Nieuw-Zeeland binnenrijden. Meer dan 100 jaar geleden vermaakten de Maori's dit 78 700 ha groot domein aan de Engelse Kroon op voorwaarde dat de natuur er beschermd zou worden.

Op het eerste gezicht lijkt dit mislukt te zijn. Overal staan ontelbare halfverdorpe of geheel verdorde beuken. Dat de bomen in deze zuiverst denkbare lucht toch sterven, is omdat door lange droogteperiodes de beuken vatbaar zijn voor ziekten. Een troost voor het oog zijn echter de stralend gele bremstruiken die nu in het voorjaar op de hellingen bloeien.

In het Tongariro National Park zouden we van een enorm mooi uitzicht moeten kunnen genieten, maar regen en opkomende mist heeft er anders overbeslist. We nemen er een licht lunch in het **Bayview Chateau hotel**, centraal gelegen in het Tongariro National Park. Het heel jaar door heb je een schitterend uitzicht op het met lichtbruin tussokgras bedekte vulkaanlandschap. Het paleisachtige gebouw uit 1929 verraadt niet meer dat achter de dikke muren tijdelijk oorlogsslachtoffers verzorgd werden.

De meeste wandelingen door het nationale park beginnen hier bij de Chateau. We strekken de benen en vangen een wandeling aan om 3uur in de namiddag, in de regen, doorheen het droge steppelandschap en langs gestolde lavatongen. Gelukkig stopt het na een tijdje. Zodat we toch enigzinds van het landschap kunnen genieten.

De vaak met sneeuw bedekte kraters van de **Ruapehu, Tongariro** en **Ngauruhoe vulkanen**, vormen een onvergetelijk decor, als er geen mist hangt. Wij hopen op beter weer, morgen misschien ?

De wandeling gaat langs de **Taranaki Falls** en de **Cascade Falls**. Het pad is zeer geschikt om af en toe eens de wildernis van het nationale park in te duiken.

DAG 8 : Tongariro - Wellington

Nog voor het ontbijt, lijkt onze wens uit te komen van gisteren. We krijgen eindelijk een vleugje te zien van de drie actieve vulkanen : de **Tongariro** (1968m), de **Ngauruhoe** (2290m) en de **Ruapehu**, de laatste is met zijn 2796 m de hoogste berg van het Noordereiland. De laatste eruptie dateert van 1996 ! Toen braakte de krater tegen alle voorspellingen midden in de winter zwarte assalvo's uit. Nu heeft het een warm kratermeer, dat na de uitbarsting van 1996 weer langzaam vol loopt.

Vandaag rijden we naar het zuidpunt van het Noordereiland. We volgen de kustlijn langsheen de **Tasmanzee**.

De weg naar Wellington is voor veel bewoners en ook voor ons verre van kort. Maar liefst 343km. Het geeft niet dat we kilometers moeten vreten, want onderweg zal er maar weinig oponthoud zijn. Vermits het traject in een brede zuidelijke boog rond de opvallende vulkaankegel loopt, hebben we nog de gelegenheid om afscheid te nemen van de majestueuze top. Vorbij **Waiouru** ontwaart u hem zelfs niet meer in de achteruitkijkspiegel. Vanaf hier hebt we trouwens weer de vertrouwde State Highway 1 onder de wielen.

Zeventien kilometer verder zuidwaards volgt een splitsing, de Gentle Annie Road richting Napier. Vorbij Levin begint de eindspurt naar Wellington.

De stad **Wellington** (met zo'n 380 000 inwoners) ligt achter een heuvelrug. De autosnelweg loopt door tot in het centrum. Aan een wondermooie baai, die uitgroeide tot een natuurlijke haven, breidt deze stad zich steeds verder uit.

Wellington is de hoofdstad van Nieuw-Zeeland en genoemd naar de overwinnaar van Waterloo, ligt trouwens helemaal aan het zuidelijke uiteinde van het Noordereiland en daarmee ook bijna in het midden van het land.

Dit zit de bewoners van het Zuidereiland, die Wellington niet als hun hoofdstad beschouwen, toch dwars.

Als ambtenarenstad heeft Wellington minder uitstraling dan de economische metropool Auckland, maar op het gebied van dure woonruimte en onbetaalbare hotelkamers heeft ze de miljoenenstad reeds lang ingehaald.

Smalle straten kronkelen in vele linten naar de binnenstad. In een klein winkelstraatje bij de **Lambton Quay** vertrekt de rode **Cable Car**. In 7 minuten brengt deze kabelbaan je tot aan het uitzichtspunt **Kelburn Heights**. De elektrische kabelbaan werkt volgens het systeem van het tegenwicht : gaat de ene trein naar beneden, dan wordt gelijktijdig de andere naar boven getrokken. Ze zijn van betrouwbare Zwitserse makelij.

Vanaf het eindpunt, op 122 m hoogte, heeft men een mooi uitzicht over de stad en de haven.

De bedrijvige binnenstad wordt omringd door groene heuvels, die met typische houten huizen zijn bebouwd.

We wandelen terug naar beneden door de **Botanic Gardens**. De overschaduwde wandelwegen lopen over de hellingen tot in het stadscentrum. Een 25ha groot domein. Beneden is er de **Lady Norwood Rose Garden**, met uitbundig bloeiende rozenstruiken en een geweldig aroma.

Verder bezoeken we op een draffe het stadhuis in **Molesworth Street**. Het aanpalende neogotische gebouw rechts ervan herbergt de elegante stads bibliotheek waar waardevolle documenten en foto's uit de koloniale periode tentoontsteld worden en bewaardt. Links van het stadhuis, de **Beehive**, waar politici sinds 1981 hun kantoren hebben. Aan de vorm van het gebouw is duidelijk te zien waarom het de bijnaam 'bijenkorf' kreeg.

Zoals nergens elders ademt het oudste stadsdeel van Wellington met zijn Victoriaanse huizen een koloniale sfeer uit. Maar het grootste deel van de namiddag vertoeven we in het **Te Papa museum** gelegen aan **Lambton Harbour**. Dit museum dat werd geopend in 1998 heet eigenlijk **Te Papa Tongarewa**. Originele opgezette tentoonstellingen en leuke animaties maken je er vertrouwd met alle aspecten van Nieuw-Zeeland : de geschiedenis van de Maori's, de eerste blanke kolonisten, en met de fauna en de flora. En ook voor de kinderen vooral interactieve aspecten. We krijgen een gids mee voor een rondleiding. Maar soms lijkt het museum toch meer weg te hebben van een kermisattractie. Alles is uitgesteld op verschillende levels. Er is een uiteenzetting over vulkanen, de prehistorie, de immigratie, zelfs moderne kunst. En bovenal het is gratis.

Wellington is dan wel beroemd geworden als hoofdstad, maar het is meer berucht om het wisselvallige weer, met name om de constant waaiende westenwinden. Hij blaast je er konstant rond je oren. Er leek wel storm op komst. De wind haalt hier gedurende 188 dagen per jaar snelheden van meer dan 64 km/u.

We blijven dan ook s' avonds bewust binnen, in ons hotel.

DAG 9 : Wellington-Picton-Nelson

Vandaag verlaten we het Noordereiland. Met opengesperde bek ligt de witte veerboot de "**Interislander**" aan de **Aotea Quay**. Het duurt even tot alle voertuigen en spoorwagens in de buik van het schip verdwenen zijn. Langzaam tuft de veerboot vervolgens de diepe baai uit voor een overtocht van 80km.

De beide eilanden (Noorder en Zuidereiland) zijn via een hoogspanningskabel (die op de bodem van de **Cook Strait** ligt) verbonden. Het Noordereiland wordt zo van stroom voorzien die op het Zuidereiland wordt opgewekt.

We nemen plaats op het zonnedeck. En we hebben geluk met het weer, wat niet vanzelfsprekend is na de storm van vorige nacht.

Buiten, in de ongeschutte **Cook Strait**, waar de **Tasmanzee** en de **Grote Oceaan** op elkaar stoten, kan het echt woelig worden. De veerboten mogen dan over stabilisatoren beschikken, bij zware zeegang hebben die weinig effect. De stormwinden kunnen snelheden halen van ver boven de 200 km/u. De overtocht zelf duurt zo'n dikke 3 uur.

Het mooiste stuk is volgens de boekskes wanneer u de **Marlborough Sounds** nadert. Een wirwar van eilanden, schiereilanden en fjorden. Vlakbij ligt ook het eiland **Motuara**. De veerboot vaart langs **Dieffenbach Point**.

Regen dreigt overal in Nieuw-zeeland. Maar vandaag lopen we een grote kans door de zon verwend te worden. De streek rond Nelson is bekend om het goede weer.

De tocht gaat nog door de **Queen Charlotte Sound** met intieme baaien en diepblauwe inhammen, die door het bergachtige landschap kronkelen en dan komen we aan in **Picton**. Een klein havenplaatsje dat zich de laatste jaren heeft ontwikkeld tot een ideaal vertrekpunt voor de reis over het Zuidereiland.

Het zuidereiland, met een oppervlakte van 151 000 km² is iets groter dan het Noordereiland.

We vertrekken in Picton met de bus richting Nelson. Even verder na **Havelock** gaat de weg door een opvallend vlak landschap langs de oude goudgraversstad **Canvastown** en de rivier de **Pelorus**. We doen een stop in het **Pelorus Bridge Scenic reserve** en we doen er het **Tawa Path**, een wandeling van een klein halfuurtje.

Uiteindelijk bereiken we **Nelson** zelf. Een stadje met ruim 40 000 inwoners. In 1992 vierde Nelson zijn 150 jarig bestaan. De mensen zijn er relaxter dan elders. De stad zelf biedt echter weinig bezienswaardigheden. Zoals elders flankeren de winkels de hoofdstraten.

Nelson is het hart van de Sunshine State of New Zealand. Slechts zelden doet de Zonneschijnstaat zijn naam geen eer aan. Voor de bewoners van het zuidereiland is de kust bij Nelson de Rivièra : men zou er graag wonen als het niet zo ver van alles was. Het heeft op 4 na grootste vliegveld van het land en bezit met de Botanical Hill het geografisch middelpunt van Nieuw-Zeeland.

Even buiten de stad nemen we het avondmaal in het beste (?) vis restaurant van de omgeving : De **Boat Shed Café**. Er is uiterst verse zalm maar ook **Mahi-Mahi** voor de liefhebbers.

DAG 10 : Nelson-Abel Tasman NP-Nelson

Vandaag gaat onze tocht langs de Tasman Bay naar Kaiteriteri.

Op de landtong tussen de Tasmanbaai en Golden Bay ligt één van de kleinste -en lieflijkste- van alle nationale parken van Nieuw-Zeeland. De rit van Nelson naar het park voert ons langs wijngaarden en talloze fruitkwekerijen, tot de natuur weer gaat overheersen. In **Motueka** verlaten we de hoofdweg en 20 km verder komen we aan bij ons vertrekpunt in **Kaiteriteri**. Dit plaatsje ligt aan de zuidelijke uitlopers van het **Abel Tasman Nationaal Park**.

Om het Abel Tasman NP helemaal te voet te verkennen heb je 3 à 4 dagen nodig, maar we doen er enkele stukken van de **Coast Track**. Met een boot van de **Abel Tasman Wilson's Enterprise** vertrekken we van het strand bij de camping in Kaiteriteri , ten minste als iedereen met het kleinbootje en bijna met natte voeten tot bij de grootte boot is gebracht. De boot zit al aardig vol als we zelf bijna als laatste aan boord gaan. Met de boot gaat het dan tot **Torrent Bay**.

Even liggen we stil aan de **Split Apple Rock**.

Terwijl de Wilsons verder naar Totaranui varen, nog veel noordelijker, wandelen we uitgerust met een picknick het mooie stuk tot aan de **Onetahuti** (ongeveer 3u), waar de boot ons dan na de middag terug oppikt.

Dit kleinste natuurreservaat van Nieuw-Zeeland omvat toch nog 22 000 ha. Het kreeg al nationale betekenis in 1642. Toen de Nederlandse zeevaarder Abel Janszoon Tasman en feitelijke ontdekker van Nieuw-Zeeland hier voor anker ging.

Avontuurlijk is een bezoek aan het Abel Tasman NP allang niet meer. De wegen zijn goed onderhouden en op gevaarlijke plaatsen met planken verstevigd. Het is eerder een wandeling dan een trektocht. Maar je kijkt ook best waar je je voeten neerzet, de omhoogstekende boom wortels kunnen anders voor ongename verrassingen zorgen. Om het blauwe water van de Tasman Bay, de goude standen of de lagunes te bezichtigen kan je maar best even halt houden. Verdwalen kan je er niet, daarvoor zijn de wegwijzers te duidelijk.

Een vierde van het land in Nieuw-Zeeland is nog steeds bebost en wordt beschermd als nationaal park of forest park. Het karakteristieke woud bestaat uit het altijd groene regenwoud met vele variëteiten van naald- en loofbomen, maar ook metershoge varenbomen en klimplanten. Hier domineert een weelderige en veelsoortige vegetatie. In het achterland groeien nikaupalmen en veel bloeiende plantensoorten.

Tegen de middag is er al wel wat energie verbruikt en nemen we onze picknick, gewoon langs de weg in het zand.

We wandelen er niet alleen. Maar nu eind november is het nog niet te druk. Tussen januari en maart bezoeken zo'n 50 000 personen het nationale park, de Nieuw-Zeelandse zomervakantie. De rest van het jaar heerst er een bijna paradijselijke rust. Naar Europese maatstaven is het er zelfs verlaten.

We worden weer oppikt en varen terug naar Kaiteriteri. En dan nog de weg van van morgen, terug naar Nelson.

DAG 11 : Nelson-Punakaiki

Na het ontbijt verlaten we Nelson richting zuidwesten met de onvolprezen **Westkust** als bestemming, beslist een must voor de ware Nieuw-Zeeland liefhebber. Alleen blijkt het weer ons ineens in de steek te laten. Waar is die zon van gisteren ineens naar toe? Met de weg in de zuidelijke richting verlaten we het dichter bevolkte noorden van het Zuidereiland. Het landschap wordt steeds bergachtiger en we zien overwegend naaldbomen en bush. De wegen lopen zoals vaak in Nieuw-Zeeland op de meest voor de hand liggende manier: langs de kronkelende rivieren. Opschieten is er dus niet bij. We hebben dus alle gelegenheid de woeste, diepe dalen met de snel over ruw gesteende voortkolkende bergstromen gadeslaan.

We stoppen even bij de **Spooner Ranges**, maar de mist belet een mooi uitzicht.

Koffie nemen in **Murchison**. We doorkruisen nu het **Victoria Forest**. Het grootste deel van de route gaat nu langs de **Buller Rivier**. We nemen er nog een fotostop aan **Kilkenny Lookout**. En bereiken de kust in **Westport**. Tijd om te eten. We nemen de lunch in café-bar **Porto Bello**, er is alleen keuze in beef, pork of lasagna, want het moet snel gaan, we hebben nog een vol programma voor de boeg.

In Westport nemen we niet alleen de lunch, maar bezoeken we ook de **zeehondenkolonie** vlakbij **Cape Foulwind** in **Tauranga bay**. De weg leidt bijna tot aan het panoramisch punt.

De robben kan men op 30m observeren.

Er zijn ongeveer 250 dieren, maar hun aantal stijgt en varieert volgens het seizoen. Begin december komen de wijfjes aan land om hun jongen ter wereld te brengen. De volgende twee tot 3 maanden kunt u de schattige robbenbaby's op het strand zien rondstropelen.

Sommigen liepen bij de terugweg ook een rare kip tegen het lijf. Het was een **Weka**. De Weka's zijn helemaal niet schuw. Ze kunnen niet vliegen en rekenen voor hun voeding al geheel op de hapjes die de toeristen ze toewerpen. Dat ze veel hinken is te wijten aan het vochtige klimaat, ze lijden aan reuma.

Daarna volgt een rit langs de **ruige kustlijn** van de **Tasmanzee**. Met als decor de hier vaak onstuimige zee. Veel plaats voor tegenliggers is er niet, ook niet in de scherpe, onoverzichtelijke bochten.

De doorgaans woelige Tasmanzee slaat schuimend tegen de rotsen. Op de brede zandstranden laat hij bergen drijfhout achter. Een zee van groen, getuigt van de grote hoeveelheden neerslag, waarvan we niet zullen gespaard blijven.

We belanden in het **Paparoa Nationale Park**, 30 560 ha groot, sinds 1987 geschermd natuurgebied. Op het programma staat er nog een korte wandeling naar het **Irimahuhero Viewpoint**, we nemen er de **Truman Track**, 15 minuutjes, t'is te hopen dat we niet weg waaien.

De **West Coast** heeft weinig mooi weer te bieden en dat ondervinden we aan de lijve als we in **Punakaiki**, de **Pancake Rocks & Blowholes** betreden, midden in het **Paparoa Nationaal Park**. Deze 30 miljoen jaar oude kliffen zijn van dunne kalksteenlagen, tot 'pannekoeken' geërodeerd. Het eeuwenlange spel van wind en golven heeft het zachte afzettingsgesteente bizarre vormen gegeven. Bij vloed en zware deining spuit er wit schuim uit diverse blowholes.

We worden er echter getraakteerd op een wolkbreuk, en niks blijft droog. We zijn nat tot op ons ondergoed.

Dat je een spatje over je heen krijgt bij de blowholes voelen we zelfs niet meer.

Het beste uitzicht heb je vanaf **Dolomite Point**.

We beginnen nu te begrijpen waarom de West Coast, de Wet Coast wordt genoemd.

Iets voorbij deze Pancake Rocks zoeken we voldaan maar verzopen ons hotel op, op een steenworp van de spectaculaire branding van de Tasmanzee.

DAG 12 : Punakaiki-Fox Glasjer

Vandaag volgen we de kustlijn zuidwaarts langs de intens groene westkust. Zo te zien aan het weer zullen we vandaag weer 4 seizoenen in een dag mogen meemaken.

Het berggebied ten oosten van **Hokitika** is befaamd als vindplaats van het groene goud: 'de greenstone'. Deze steen, **Nieuw-Zeelandse jade**, was en is nog steeds een onontbeerlijke grondstof voor de Maori.

Greenstone is zeer hard. Slechts weinigen kunnen hem deskundig bewerken. Als Maorikunstenaars zich aan de steen wagen, houden ze het doorgaans bij traditionele motieven en vormen.

Men vindt greenstone van alle denkbare kwaliteit en hardheid in de souvenirwinkels van Nieuw-Zeeland. De Zuideralpen zijn het land van herkomst van de verscheidene soorten greenstone, die z'n typische groene kleur pas krijgt tijdens het slijpen. Hier in Hokitika kan men een voorraadjie inslaan in de **Greenstone Factories**. En betalen met visakaart is er geen probleem.

Voorbij Hokitika raakt de kustlijn uit het gezicht. **Highway 6** gaat landinwaarts en kruist verscheidene brede rivieren die veel stenen meevoeren en even verderop in de Tasmanzee uitmonden.

De **Nieuw Zeelandse Alpen** strekken zich hier over vrijwel de gehele lengte van het eiland uit, met 223 pieken hoger dan 2300 m. De oostzijde van de Alpen is droog en grotendeels onbegroeid, terwijl de westkust veel regen kent en indrukwekkende bossen, meren, bergen en gletsjers.

We bereiken het **Westland Nationaal Park**, gekenmerkt door de opvallende landschappelijke tegenstellingen. In het westen zijn er kilometerslange zandstranden en stille meren.

In het gletsjergebied van Nieuw-Zeeland (er zijn wel meer dan 60 gletsjers) hangen de wolken meestal laag. En als je een beetje geluk hebt, motregent het een beetje. We hadden toch weer geluk zekers. Een dikke wollen trui komt in ieder geval goed van pas. Het plaatsje **Franz Jozef**, dat naar de gelijknamige gletsjer genoemd werd, is praktisch samengesteld. Je stapt er gewoon in een vliegtuig of helikopter en even later ben je bij de met sneeuwbedekte toppen en de ijsmassa's van de gletsjer. Alé dat dachten we toch. Maar het weer dacht er toch anders over, te mistig. De vlucht kon ook later op de dag niet doorgaan. Nieuwe afspraak morgen vroeg misschien ?

We verplaatsen ons al naar ons hotel 24 km verder in **Fox Glacier**.

We kiezen na de middag maar voor een begeleide wandeling die ons tot aan de gletsjertong van de **Fox Glacier**, de grootste gletsjer van Westland National Park brengt.

Met gekregen dikke geitewolse sokken en door anderen al goed ingelopen bottinnen vertrekken we met een stevige regenkeep, het weer begint al aardig op ons gemoed te werken.

Maar bij aankomst op het vertrekpunt van de gletsjerwandeling is de zon toch van de partij. Dit wordt zweten onder dat baschke.

De gletsjer in Franz Jozef (Ka Roimata o Hine Hukatere) en zijn tweelingsbroer hier in Fox (Te Moeka o Tuawe) zijn uniek omdat het ijs er sneller dan waar ook ter wereld naar beneden schuift (dagelijks bijna 3 meter) en omdat ze eindigen op amper 250 meter boven de zeespiegel op een 15tal km van het strand. Bovendien worden ze geflankeerd door regenwoud : in de zomer als het 30°C is, moet het een bijzonder gevoel geven om dan op deze ijsmassa te staan. Maar nu is het eind november, nog vollop lente en zijn we dik ingeduffeld. De begeleidende gidsen **Jeremy en Grace** hebben duidelijk geen last van de kou. Zoals elke zichzelf respecterende kiwi dragen ze shorts in weer en wind.

De ongeveer 14 000 jaar oude ijsmassa van de Fox Glacier wordt steeds meer zichtbaar. Vooral de 3-4 meter hoge gletsjerpoot is indrukwekkend. De ijstong, 13 km ten zuidoosten van het gelijknamige dorp stort zich van 3000m hoogte van de **Mount Tasman** (3497m) in het dal voor ons. Hij is de laatste tijd al 1,5km verloren door de opwarming van de aarde, en smelt af aan een tempo van 20 cm tot 1m per dag !

De 13 km lange Fox Glacier, is net als de Franz-Jozefgletsjer van dichtbij helemaal niet wit. Het ijs ziet er gijsgroen uit. De gletsjertong, die met puin bedekt is, mondt uit in een brede woestijn van rotsen en steenblokken, waardoor stroompjes van smeltwater tomeloos hun weg zoeken.

De Fox Glacier heette oorspronkelijk Albert Glacier, naar de echtgenoot van de Britse Koningin Victoria. Maar in 1872 werd de gletsjer genoemd naar de politicus en onderzoeker Sir William Fox, waarschijnlijk vanwege het feit dat hij een beroemd schilderij maakte van de ijsmassa.

De Gletsjer heeft een oppervlakte van 36 km², is tot 350m dik m.a.w. zo dik als de Eiffeltoren hoog is.

DAG 13 : Fox Gletsjer-Wanaka

Onze laatste kans om per helikopter of vliegtuig de gletsjer van nog dichterbij en vanuit de lucht te bekijken gaat mee op in de mist die er s'morgens hangt. We trekken dan maar eerst naar **Lake Matheson**, gewapend met een regenjak en paraplu. Lake Matheson is een glaciaal 'ketelmeer' vanwaar we een uniek uitzicht zouden moeten hebben over **het Mount Cook Massief**.

We doen er het "**Lake circuit**", goed voor een kleine twee uur wandel plezier.

Bij lake Matheson weerspiegelen zich bij mooi weer de bergen in het meer. Het meer is het motief voor ansichtkaarten van het gletsjergebied.

Helemaal als een schilderijtje is het imposante landschap bij “**Reflecton Island**”. Ja zelfs bij mistig weer kan het ons bekoren. Maar we moeten volmondig toegeven dat bij open weer, zoals op alle postkaarten te zien is, de weerspiegeling van Mount Tasman en Mount Cook wel zeer idyllisch overkomt zo in het hart van het regenwoud.

We vervolgen onze route langs de diepgroene westkust. De lunch nemen we onderweg in een **zalmkwekerij** in het **Lake Paringa Distict**.

De weg kronkelt vervolgens langs de kust om bij **Haast** landinwaarts te buigen. Nog een laatste zicht op de Tasmanzee hebben we bij **Knights Point Lookout**. Maar het stikt er van de sandflies. De bloeddorstige zwarte vliegjes zijn een enorme plaag voor de westkust van het Zuidereiland. Hun beet geeft bulten die dagenlang jeuken. In tegenstelling tot muggen, die zich bij fel daglicht niet vertonen, weten de sandflies van geen wapenstilstand. Zij vallen 24 uur lang aan en vaak met complete legers.

We volgen nu het groen omzoomde dal van de **Haastrivier** tot we het **Mount Aspiring Nationaal Park** bereiken. Dit park bezit prachtige alpiene landschappen en ontelbare watervallen. We doen een **forest walk** naar de **Thunder Creek Falls**.

En omdat we gekomen zijn om van de natuur ten volle te genieten, nemen we de **forest walk** naar de **Blue Pools** er graag bij.

Geen enkele andere weg leidt van de kust naar Central Otago. De slechts 563m hoge **Haast Pass** is snel bereikt. Ze vormt echter niet alleen de water- en weerscheiding maar ook de grens van Central Otago.

Het is nauwelijks te geloven dat men met de aanleg van de weg over de Haastpas pas in 1921 begonnen is. Het duurde 39 jaar tot Wanaka met Haast verbonden was. Toen pas ontwaakte het zuidelijke gedeelte van de westkust uit zijn slaap. Toch gebruikten de Maori's reeds het zogenaamde Greenstonepad over de Haastpas, om het kostbare materiaal van de kust naar het binnenland te vervoeren.

Mount Aspiring Nationaal Park is genoemd naar de 3035m hoge berg **Mount Aspiring** die vanwege zijn vorm vaak met de Matterhorn wordt vergeleken.

Vorbij de pas wordt het weer meestal beter. In Central Otago valt de helft minder regen. Evenwel ook geen welig groen meer langs de hellingen, maar nu de voor Otago zo typische geelbruine vegetatie. Bij een stralend blauwe hemel krijgt het landschap een onwerkelijke violette kleur.

De diepblauwe kleur van de meren voegt zich weldra bij het kleurenspeel. Van **Lake Wanaka** zien we aanvankelijk enkel de noordelijke tip. Want de highway wisselt van kant en volgt voorlopig de oever van **Lake Hawea**. Net zoals de andere langgerekte meren in de streek ontstond het in de oertijd door toedoen van gletsjers.

Lake Hawea is tot 300m diep en heeft een oppervlakte van 190 km².

Aan de voet van de **Isthmus Peak** (1417m), zien we beide meren tegelijkertijd liggen.

Wanaka, een bescheiden toeristisch plaatsje aan de zuidoever van het gelijknamige meer, is onze eindhalte voor vandaag. Het 45 km lange **Lake Wanaka** is nog ongerept en dat moet zo blijven. De gelijknamige stad aan de zuidoostelijke oever is evenmin op grote veranderingen uit. Toerisme, ja graag, maar met mate. Ondanks wintersport en prettige koelte in de zomer zijn er slechts 2500 inwoners.

DAG 14 : Wanaka-Queenstown

Na het ontbijt begeben we ons naar Queenstown.

Via de Highway 6 rijden we zuidwaards via **Cornwell** naar **Arrowtown**.

Als men nu het idyllische stadje Arrowtown ziet, zou men waarachtig gaan denken dat de goudzoekerstijd in Nieuw-Zeeland een prachtige periode was. Het voormalige goudzoekersstadje was op sterven na dood, maar kreeg een opknabbeurt. De oude gevels zijn netjes geverfd. In het hoogseizoen trekken de busladingen toeristen door keurig geveegde straten.

Maar een beter beeld van het harde leven van de goudzoekers krijgen we langs de oever van de **Arrow rivier** in het **Chinese Settlement**. Met gerestaureerde mijnwerkershuisjes uit de tijd van de ‘Goldrush’.

Aan de rand van de stad is het dan weer pure luxe : Millbrook staat niet alleen voor een van de aantrekkelijkste 18 holes golfterreinen in Nieuw-Zeeland, maar ook voor extravagante vakantie en appartementencomplexen.

Bij de **Kawarau Suspension Bridge** met het **Hackett Kawarau Bungy Centre** houden we ook nog snel even halt. Waar liefhebbers van bungee-jumping een sprong in de diepte kunnen wagen. De **Kawaraukloof** wordt overspannen met de roestbruin geschilderde **Kawarau ophangbrug**.

Bungeespringen bestond al langer, maar de Nieuw-Zeelander **A.J.Hackett** maakte er big business van. In 1987 sprong hij van de Eiffeltoren in Parijs. Een jaar later opende hij de eerste commerciële bungeesite in de wereld, hier aan de Kawarau-brug.

Hopelijk krijg ik geen slappe benen. Als ik als enige van onze groep vanop de historisch houten brug een sprong in de 43 meter diepe ravijn van de woeste **Kawarau Rivier** waag. De fake dodensprong of Bungee Jump doet de adrenaline in het lichaam sneller stromen. Maar het duurt slechts enkele seconden en je bent al beneden. Een rubberbootje neemt me uiteindelijk aan boord.

Gelukkig was het nog voor de lunch. Die wordt voorzien in **Gibbston Valley**, temidden 's werelds meest zuidelijke wijngaarden. **Rosie Mackay** weet er alles over. Uiteindelijk is er nog het wijnproeven, met de pinot noir, de pinot gris en de pinot blanc. Den eerste was den beste, maar ja ik ken ook niks van wijn. We nemen er uiteindelijk ook de lunch.

Ondertussen is het pijpenstelen beginnen regenen. Blijkt dat het in **Queenstown** al weken bezig is, zoveel regen is er gewoonweg niet meer normaal. Er drijft zelfs overstomingsgevaar als het niet dringend gaat stoppen met regenen. Daardoor is ook de rivier de **Shotover** door de **Skippers Canyon** zo erg gestegen waardoor de normaal 40 minuten **Shotover jetboottocht** niet kan doorgaan. Met een adembenemende snelheid schieten de jetboats hier nogmaals rakelings langs de uitstekende rotsen.

Op aanraden van onze chauffeur Kevin proberen we het bij een van de andere aanbieders van jetboating hier in Queensland.

De **Kawarau Jet's** willen onze pret niet bederven en willen er met ons eerst een stuk van de **Fankton Arm** van het **Wakatipu** meer varen en verder de **Kawarau rivier** op.

Eerst nog een reddingsvest aan en een dikke regencape, tegen het opspattende water of was het voor de regen, je mag kiezen.

Het is niets voor angsthazen. Na enkele seconden beseft men dat men maar moet vertrouwen op de bekwaamheid van de man aan het stuur. In volle vaart – en dat betekend 65km/u – rukt hij aan het stuur en dwingt de boot tot een spectaculaire pirouette. En opnieuw en opnieuw.... Maar voor de regen hadden we toch beter een zonnebril opgezet. Je kon je ogen amper openhouden.

De jetboot is trouwens een Nieuw-Zeelandse uitvinding die speciaal voor uiterst vlakke rivieren in aanmerking komt. Het is een boot zonder schroef, zonder diepgang, maar met een turbinepomp, die water aanzuigt en het onder een geweldige druk weer uitstoot. Soms happen we naar adem, de meesten in het bijzonder wanneer na de angtige momenten een bevrijdend gekrijs weerklinkt. Afvragen waar al dit masochistische gedoe toe dient, heeft geen zin, Het is gewoon leuk.

Voor de rest van de dag zijn we vrij. We doen een eerste verkenning in het stadje Queenstown zelf, welliswaar in de druilende regen, maar er zijn winkels genoeg om te schuilen... of om wat geld te versmossen.

DAG 15 : Queenstown

Volgens het weerbericht op TV regent het nu over gans Nieuw-Zeeland, dus ook hier. Het is maar 9°C, maar we hopen op opklaringen tegen de middag. Het water is sinds voorbij nacht opmerkelijk gestegen. Het heeft ook onophoudelijk geregend. Sommige bomen staan nu al met hun voeten in het meer.

Maar desondanks is Queenstown de vakantiemetropool ! Aan de oevers van Lake Wakatipu (zo'n 293 km² groot) liggen grote hotel en motelcomplexen van voornamelijk internationale ketens. Voor veel Nieuw-Zeelanders is Queenstown het mooiste van alle vakantieoordens, zowel in de zomer als in de winter. Naar Europese maatstaven is het wel een overzichtelijk en gezellig vakantieplaatje. Maar alleen het betoverende sneeuwlandschap met de omringende bergen is gratis ! Voor de rest kan een bezoek aan Queenstown je een aardige duid kosten. Maar wat vooral opvalt, het stikt hier van de aziaten, zowel voor als achter de toog, in de winkels en in de straten.

Buiten overdadig shoppen kan je er de skyline bekijken als de Gondola neemt tot **Bob's Peak**, een raftingavontuur beleven, 4x4-tochten, paardrijden of een ballonvaart behoren tot de mogelijkheden.

Voor hen die het wat rustiger wensen, is een **stoomboottocht** op het Lake Wakatipu een nostalgisch alternatief. Een anderhalfuur durende rondvaart met de oude stoomboot **T.S..S Earnslaw** uit 1912. Er wordt nog flink met kolen gestookt, zo'n ton per uur. Twee stoere, zwetende mannen scheppen de kolen in de oven en boven het schip hangt een machtige, zwarte rookpluim. De 50m lange 'Earnslaw' is bijna altijd onderweg. Tot 5 maal daags zet het schip koers naar het **Walter Peak Station** aan de overzijde van het meer. Het laatste vertrek tussen oktober en midden april is om 20u.

Het is ondertussen toch gestopt met regenen. Wat een verademing.

We doen een wandeling aan de oever van het meer en verderop door de **Queenstown Gardens**.

DAG 16 : Queenstown-Te Anau-Milford Sound-Te Anau

Vandaag volgen we eerst de oevers van het Wakatipumeer met aan de andere kant de machtige bergketen van de Remarkables tot we Te Anau bereiken. Tijd om de krant te lezen. Er staat vanalles in over de bijna overstroming in Queenstown.

We zijn 1 december en dus de eerste dag van de zomer hier.

We volgen weer de **Highway 6**. En kunnen de bergketen de **Remarkables**, Het **Wakatipu meer** en de **Eyre mountains** bewonderen.

Op onze tocht naar het Fjordland passeren we de zuidelijke arm van het **Lake Wakatipu** en volgen vele kilometers van landelijke eenzaamheid, weliswaar gevuld door talrijke schapen en koeien.

Zodra we **Highway 94** bereiken, naderen we de fantastische fjordkust in het zuidwesten van het Zuidereiland met rasse schreden.

Te Anau heet de bestemming, de poort tot het Fjordland en tot de Milford Sound.

Tweemaal per dag komt het stadje Te Anau met zijn 2900 inwoners tot leven. In de voormiddag als de bussen vanuit Queenstown naar de Milford Sound rijden en 's namiddags als ze terugkeren. Dan lopen de kleine winkelcentra vol en vindt er een stormloop op de coffeschops en de openbare toiletten plaats. We nemen er een vroege lunch. Waar de **Milford Road** de oever van het Lake Te Anau verlaat, ligt het haventje **Te Anau Downs**. Het vertrekpunt van de beroemde **Milford Track**.

Daarmee zijn we aangekomen aan het grootste nationale park van Nieuw-Zeeland, met een oppervlakte van maar liefst 1.200.000 hectare ! (het **Fjordland**) We rijden dwars door ongerepte, wilde landschappen en een altijd groen regenwoud. De 118 km lange tocht naar de fjord wordt een belevenis als men af en toe uitstapt. Bijvoorbeeld hier aan de **Eglinton Valley**.

Even kort verlaten we de bus voor een blik op de **Mirror Lakes**, waarin zich de omringende bergen weerspiegelen. Maar zij die inmiddels geleerd hebben met de sandflies te leven, zullen toch moeten erkennen dat ze in het Fjordland echt thuis zijn, en de Milford Sound hun hoofdkwartier is.

Je hoort ze niet, maar hun beet doet de getroffen plek danig zwellen en jeukt dagenlang. Volgens de statistieken duurt het gemiddeld 10 seconden voor je de eerste sandflybeet vasthebt.

Voorbij **The Divide** is er de laagste pas van de **Southern Alps**, nauwelijks een bult van 534 m hoog. Dan door de **Homer Tunnel** op een hoogte van 945 meter boven zeeniveau. Hij werd in 1930 gebouwd in extreme condities. En het is er een richtings verkeer ! Gelukkig hebben ze sinds 2004 verkeerslichten geïnstalleerd.

We moeten nog even wachten om door de Homer Tunnel te kunnen. Een **Kea** probeert er een camper op te eten. Deze grote papegaaien vind je alleen hier in de bergen van het Zuidereiland. Ze zijn verzot op rubber, rugzakken, schoenen en tenten; kortom alles wat stuk te bijten valt.

Na deze 1,2 km lange tunnel komt men over het algemeen in ander weer terecht. Dus niet verbaast zijn als bij de ingang het zonnetje nog licht en voorbij de tunnel alles in dicht nevel gehuld is. Of omgekeerd. Meer dan 6000 mm regen per jaar behoort bepaald tot de nationale records. En vaak hangen de wolken zo laag, dat men alleen met een plaatjesboek een idee van de eigenlijke schoonheid van het fjordenlandschap kan krijgen.

Maar vandaag schijnt de zon, ook na de tunnel. Dat hebben we nu toch wel verdiend na die meer dan 24uur regen van gisteren.

In smalle haarspeldbochten gaat het nu ononderbroken naar beneden tot aan zeeniveau, dat wil zeggen tot aan de oevers van de **Milford Sound**. De Milford Road geldt als één van de meest indrukwekkende bergwegen ter wereld.

We rijden van het ene postkaartlandschap in het andere.

Toch nog eerst een kleine wandeling aan de **Chasm**.

Wie de Milford Sound niet heeft gezien, kent de schoonheid van Nieuw-Zeeland maar half.

We vertrekken er met een van de excursieboten vanaf een aanlegsteiger in de kleine maar drukke haven.

We krijgen een overweldigende natuur, met veel plantengroei, glasheldere watervallen en maagdelijk wit gletjserijs.

De **Mitre Peak** van 1692m, in de vorm van een bisschopsmijter, is waarschijnlijk het meest gefotografeerde deel van de Milford Sound. Alleen al omdat het de hoogste berg ter wereld is die direct uit het water oprijst.

We bezoeken verder de 16 km lange fjord. Het is mooi weer en nemen plaats op het zonnedek. Plaats genoeg, we hebben de boot immers voor onze groep alleen, exclusief dus. De anderhalf uur durende sightseeingtour over het water compenseert de lange autorit en het slechte weer van de afgelopen dagen ruimschoots. Gedeeltelijk begroeide rotswanden rijzen loodrecht uit het water op tot 1200 m.

Op de enkele lage rotsen aan het water liggen robben zich in de zon te koesteren even springt een kleine pinguïn uit en terug in de boskes, zo rap kan ik ni filmen.

Loodrecht valt het watergeweld van de Bowen Falls, die u ook te voet kunt bereiken.

Maar er duiken geen dinosaurussen op, hoewel men het in deze verlaten oerwereld wel zou verwachten.

Het is nu toch echt zomer. Volgens de kapitein de 1ste dag echt goed weer in weken. En met zo'n 200 dagen per jaar normaal mist of regen hebben wij dus enorm veel geluk.

De sneeuw op de toppen, uitzonderlijk voor de tijd van het jaar maakt het onvergetelijk. Deze onherbergzame regio maakt deel uit van een van de laatste grote wildernisgebieden in het zuidelijke halfmond. De Milford Sound is niet spectaculairder dan de andere 13 fjorden hier, maar wel de meest toegankelijke. Vijfhonderdduizend bezoekers per jaar komen hier het door Rudyard Kipling geroemde achtste wereldwonder aanschouwen.

Sommigen van de groep kiezen voor een terug vlucht naar Te Anau. Wij nemen de bus terug en genieten ook op de terug weg, van het unieke landschap. We stoppen regelmatig om van het landschap te genieten. Bijvoorbeeld aan **Lake Gun**. Of aan **Lupines Valley**. Nog zo'n dikke 2 uur en we zijn terug in Te Anau.

DAG 17 : Te Anau-Dunedin

We doorkruisen deze morgen het Zuidereiland van west naar oost en komen stilaan weer in een totaal ander landschap terecht. We vertrekken in oostelijke richting op de Hgway 94. De lange reis langs de westkust is ten einde. Vandaag rijden we langs de andere kant van het Zuidereiland, waar Nieuw-Zeeland er ook heel anders uitziet.

De etappe naar **Lumsden** kennen we al, de route wordt ook de **Presidents highway** genoemd omdat dorpjes als **Gore** en **Clinton** op de weg liggen. In Gore nemen we een koffie stop in **the Old Post**.

De tocht gaat verder tussen de monotonie van velden en akkers.

Vanuit de lucht wordt het Zuidereiland wel eens vergeleken met een sesambroodje; ontelbare schapen grazen er als witte sesamzaadjes in een met beemdgras bezaaid glooiend landschap. In dit overwegend agrarisch gebied was vroeger de haverteelt van groot belang. Sinds de opkomst van de machines zijn het fokken van schapen en het houden van melkvee echter primair geworden.

Uiteindelijk komen we aan in **Dunedin**.

Dunedin ligt verspreid over verscheidene heuvels rond de langgerekte **Otago Harbour**. Dunedin is nog maar een goede 150 jaar oud, geen houten huizen, maar overwegend stenen huizen van vaak rode baksteen. Het waren schotten die de stad stichten in 1847.

We strekken even de benen aan het **station**, gebouwd in 1905. Een pareltje van Vlaamse renaissancestijl. Dat ademt nog de juiste sfeer uit van de tijd van toen. De stationshal met haar kleurrijke ramen, plafondversieringen en een ingewikkelde vloermozaïk kent in het hele land zijn gelijke niet. Het bouwmetaal is natuursteen uit Oamaru.

We rijden verder naar het **Otago-schiereiland**, de ecologische schatkamer van Dunedin. 10 km van Dunedin houden we halt aan de **Glenfalloch Woodland Gardens** voor de lunch

Glenfalloch betekent verborgen vallei. In het voorjaar zijn de tuinen een zee van rododendrons en azalea's en in de zomer staan ze bekend om hun kleurrijke verzameling fuchsia's. Veel gelegenheid om tussen azalea's, rododendrons, de magnolia's en rond een historisch herenhuis te wandelen is er niet want we zijn er om onze maag te vullen.

Het langgerekte, baairijke **Otago Peninsula** is de toeristische schatkamer van Dunedin. Langs het water leidt **Portobello Road** u naar de meeste bezienswaardigheden

Taiaroa Head, de heuvel op het einde van het schiereiland, gaat er prat op de enige plaats op het vasteland ter wereld te zijn waar 's werelds grootste watervogel broedt in de nabijheid van mensen. De **koningsalbatros**.

Er staat heel wat wind en slechts in laatste instantie krijgen we het licht op groen om alsnog uit te varen met de **Monarch Wildlife Cruises en Tours**. Een deel van de groep blijft achter in de bus, geen risico's voor hen.

Nieuw-Zeeland kent een zeldzaam veelzijdige fauna en flora, die gelet op de 'beperkte oppervlakte' met geen ander land kan vergeleken worden. Doordat de eilanden zich zo'n honderd miljoen jaar geleden hebben losgemaakt van het zuidelijk continent, konden veel dieren en planten uit het prehistorisch tijdperk overleven en zich door de geïsoleerde ligging ongestoord verder ontwikkelen. We treffen in Nieuw-Zeeland een unieke vogelwereld aan, omdat er destijds zo goed als geen zoogdieren waren en de natuur dus geen enkel gevaar voor hen opleverde. Vaak leidde deze evolutie tot vogels die zelfs niet hoefden te vliegen. De kiwi, het nationaal symbool, de kea, de nieuwsgierige bergpapegaai, de weka en de kakapo of uilenpapegaai, de grootste papegaai ter wereld die met moeite op een struik kan fladderen. De rifleman is de kleinste vogel, die zich in nauwe spleten van bomen weet te nestelen, terwijl de koningsalbatros de grootste vogel is, met een vleugelspanwijdte van wel 3,5m.

De **robben en zeeleeuwen** zijn iets makkelijker te observeren. De albatros is dat een pak minder ondanks zijn 3,5m vleugelwijdte en maar vooral omdat het water zo woest is vandaag. Dan is de kolonie broedende **aalscholvers** beter zichtbaar.

We trekken dan maar naar een speciaal ingericht **observatiecentrum** op Taiaroa berg : Het **Royal Albatros Centre**. Waar we de koningsalbatros dichterbij trachten te benaderen. Al 60 jaar wordt er aan research gedaan. We krijgen eerst wat uitleg en een inleidende video te zien.

Om de rust van deze elegant vliegende vogels niet te verstoren worden we naar een glazen observatorium gebracht. Met wat geluk zien we hoe een albatros, enkel door gebruik te maken van de juiste thermiek, erin slaagt zich al glijdend in het luchtruim te begeven.

De koningsalbatrossen bouwen hier op rotsen al decennialang hun nest. Doorgaans brengen hier zeventien paatjes hun jongen groot. In maart komt er echter beweging in de kolonie. Dan zijn de kuikens ongeveer zes weken oud en houden ze hun ouders bezig met hun hongering geschreeuw.

Nergens elders ter wereld nestelen deze vogels zo dicht bij de mens. Om dat zo te houden werd het gebied als Nature Reserve beschermd. Daarom kunnen bezoekers van de Royal Albatross Colony niet tot vlak bij de vogels. Een verrekijker helpt echter om vanachter glas in het gesloten observatorium de details waar te nemen en de elegante landing van de koninklijke vogels te bewonderen. Met een gewicht van gemiddeld 8 kg en een spanwijdte van 3,5m is de koningsalbatros een van de grootste zeevogels ter wereld. Wanneer het vetgemeste, pluchen jong uiteindelijk na 250 dagen het nest verlaat, weegt het ongeveer 4,5 kg meer dan de ouders. Te vet om te kunnen vliegen en moet er dus eerst babyvet worden afgevalen. 80% van hun leven brengen de vogels vliegend door boven het water. Ze leggen maar 1 om de 2 jaar een ei. En de kolonie is sinds 1938 beschermd.

Maar er is nog een hoogtepunt op Taiaroa Head, maar 5 minuten rijden van het Albatros Observatie centre : de aanwezigheid van de **geelooepinguïn**, de zeldzaamste pinguïnsoort ter wereld.

De 'hoiho', zoals hij genoemd wordt door de Maori, dankt zijn naam aan zijn goudkleurig oogmasker.

Op **Pinguïn Place** kunt u de bijna 70 cm grote yellow-eyed penguins (geelooppinguïns) van dichtbij observeren dankzij de tunnelachtige gangen.

Het reservaat is een deel van een schapenboerderij (van Howard McGrouther) en men probeert er een zo goed mogelijke balans te vinden voor broedgebied voor de pinguïns en tevens de boerderij zo goed mogelijk te kunnen blijven runnen.

In de late namiddag wandelen de pinguïns moeizaam de duinen op.

De nesthokken zijn hier bedacht en geven de pinguïns de juiste geschutting, schaduw en privacy die nodig is om tot een goed broedsel te komen.

Het project is gestart in 1985, toen er hier nog maar 8 broedparen over waren. Momenteel zijn er 22 paren aan het broeden en dat maakt dit het grootste reservaat voor pinguïns op het Zuidereiland.

Hutten en met camouflage netten overspannen loopgraven zorgen er voor dat de vogels niet door ons worden gestoord maar we toch tot vlak bij de broedplaatsen van deze zeldzame **yellow-eyed pinguïns** kunnen geraken. De dieren merken de bezoekersstroom niet. De 90 minuten durende interessante rondleiding worden tot 10 maal per dag georganiseerd.

Geologische pinguïns onlenen hun naam aan hun gele iris en hun karakteristieke gele hoofdband. Ze komen uitsluitend voor in Nieuw-Zeeland. Er zijn er nog zo'n 5 tot 6 duizend. Ongeveer een vierde daarvan leeft aan de oostkust van het Zuidereiland en op Stewart Island. De meesten zitten echter op Campbell- en Auckland Island, ongeveer 600km naar het zuiden. De Yellow-eyed Pinguin verschilt in vele biologische opzichten van andere soortgenoten en is de enige die niet tam wordt. Ze nestelen in de bossen langs de kust, maar door intensieve houtkap in de laatste 150 jaar zijn hun aantal hard achteruit gegaan. Ze hebben de bebossing nodig voor beschutting, maar belangrijker is dat ze niet paren als ze nog andere soortgenoten kunnen zien. Met de opstelling van hun hokken hier is daar goed rekening mee gehouden.

Het zijn zeer schuwe dieren : als ze onraad ruiken, keren ze onverwijld terug naar zee en laten hun nest met kuikens verweesd achter. De pinguin blijft minutenlang staan, de armen wijd uitgespreid. Dan hervat hij de moeizame klim naar zijn nest. We voelen ons een beetje David Attenborough. Bevoorrecht dat we de dieren zo van dichtbij kunnen observeren.

DAG 18 : Dunedin-Mount Cook NP

Wanneer we vandaag noordwaarts trekken, volgen we eerst nog de kustlijn van de **Stille Oceaan**, op de Highway 1.

We laten de heuvels van Otago achter ons en in de plaats daarvan treffen we stenen aan in de vorm van halve bollen op het strand : de **Moeraki Boulders**. De gelijkmatig afgeronde en loodzware stenen lijken daar zonder enige reden te liggen, ronde zwerfkeien die tot 2m groot zijn. Een verklaring voor dit natuurverschijnsel vinden we in de sagen van de Maori's. Het zou gaan om voetselkorven die de eerste Polynesische immigranten uit hun boten zouden hebben laten valen en die vervolgens versteend zijn.

Geologen verklaren dit natuurfenomeen als een ophoping van mineralen in de kleiachtige zeebodem die meer dan 50 miljoen jaar geleden zijn ontstaan. Maar kan evengoed iets anders zijn geweest.

Het aantal stenen is wel de afgelopen jaren verminderd, ze werden gewoon als souvenir meegenomen. Alhoewel de zware brokken die toch een paar ton wegen tot nu toe toch nog zijn blijven liggen.

We strekken nog even de benen aan het kustplaatsje **Oamaru** aan de Oostkust. Een laatste stop vooraleer we terug het binnenland induiken.

Bij **Pukeuri junction** gaat het met de Highway 83 dan echt landinwaarts.

We volgen de **Waitakivallei**, de belangrijkste energie-leverancier van Nieuw-Zeeland, en klimmen naar het prachtige **Mackenzie Country**. Hier zullen we worden vergast op enig mooie landschappen, prachtige gletsjermereën en bovenal de reuzen van de Zuidelijke Alpen.

De hier en daar zeer nadrukkelijke reliëfenergie, die het gevolg is van de diepte erosie, wijst erop dat het geologische jong stuk land dat van noord – tot zuidkaap amper 1700 km meet, zich nog altijd in zijn wilde jaren bevindt.

In Nieuw-Zeeland zijn de stromen ook woest. Het verval tussen bron en monding is namelijk relatief groot.

Het geologische jonge landfragment helpt thans zijn bewoners ook bij het overwinnen van de energieproblemen : met geothermische en waterkrachtcentrales en door de winning van bodemschatten als steenkool en aardgas moet Nieuw-Zeeland grotendeels onafhankelijk worden van import van energiegrondstoffen.

Er volgt het ene stuwmeer na het andere. Eerst het **Waitaki meer** iets voorbij **Kurow**, dan volgt al snel het **Lake Aviemore** aan **Otematata** en voor we **Omaramara** bereiken hebben we een vleugje kunnen bekijken van het **Benmore meer**. Allemaal meren die ontstaan zijn door het indammen van rivieren en voor de energiewinning. De waterkracht centrales dekken een groot deel van de energiebehoefte in Nieuw-Zeeland. Ze zorgen er zelfs voor dat het licht aangaat bij de bewoners van het Noordereiland.

In Omaramara nemen we de lunch.

Voorbij **Twizel** moeten we nog alleen de wegwijzers naar **Mt.Cook** in het oog houden.

Reeds aan de zuidpunt van het **Lake Pukaki** maken we een stop, we hoopten door de aanblik van de meest majestueuze van allemaal, Mount Cook te worden ingepakt. Mount Cook werd door de Maori met veel respect "Aoraki" of de 'wolkenkniever' genoemd. Maar we zien hem niet. Hij zit behoorlijk in de wolken. Ondanks dat een deel van de groep zich weer had ingeschreven om de omgeving te verkennen met helicopter of vliegtuig, lijkt het noodlot er anders over te beslissen.

We dringen het gelijknamige **Mount Cook Nationale Park** binnen en nemen onze intrek in de topkamers van het prachtig gelegen **The Hermitage hotel**, zonder twijfel het meest vermaarde hotel van Nieuw-Zeeland.

Het feit dat we in het hart van Mount Cook National Park verblijven, laat ons ook toe er ten volle van te genieten.

We hebben er een "room with a view". De Mount Cook tot in onze kamer of wat dacht je.

Er zijn de diverse wandelmogelijkheden. We maken die van naar de **Kea Points**. Zo'n dikke 2uur.

Mount Cook in het hart van de Zuidelijke Alpen is ongetwijfeld de trots van de nationale parken in Nieuw-Zeeland. Eerst was er nog wat twijfel, met al die wolken, welke nu Mount Cook was, maar met zijn 3754 m is hij toch de hoogste top van het land, maar omdat hij wat verder stond leek hij kleiner. Hij wordt door achttien bergtoppen omgeven, die alle meer dan 3000m hoog zijn. Een verleidelijke uitdaging voor veel bergbeklimmers en bergwandelaars zijn de Mount Sefton (3157m), Mount Tasman (3497m), Mount Dampier (3440m), Mount Haast (3138m) en Douglas Peak (3085m), om er maar enkele te noemen.

Maar ook in de late namiddag kan er weer niet gevlogen worden, te veel wind en te veel wolken, onze laatste hoop is ingezet voor morgen vroeg.

Nadien genieten we nog van een 4 gangen menu in het panoramische restaurant in ons hotel.

DAG 19 : Mount Cook NP-Christchurch

We zijn wat vroeger uit de veren, omdat we hopen op een **glesjerexpeditie naar de Tasman Gletsjer. Sir Edmond Hillary**, die als eerste de Mount Everest beklimde in 1953, bereide hier zijn expeditie voor. Hij heeft het wellicht allemaal al gezien in goede en slechte weersomstandigheden.

Maar we blijven wederom op onze honger. We hebben dringende nood aan wolkeneters. Mount Cook is niet meer te zien. Vertrekkens klaar om onze rit naar Christchurch aan te vatten krijgen we dan toch een verlossend telefoontje. Voor het eerst in dagen kan er weer worden gevlogen naar de Tasman Gletsjer. Een klein gedeelte van de groep kiest voor een heliëchter vlucht, maar de meerderheid en ook ik opteren voor het skivliegtuig. Noem het een watervliegtuig met ski's onderaan.

Eerst betalen (was facultatief) en dan wordt de groep verdeeld over 2 vliegtuigen van de **Mount Cook Ski Planes**, ieder moet wachten aan een andere gate (?), waar is dat nu weer voor nodig, buiten ons was er toch niemand anders op dat moment.

We doen de Glacier Highlights tour, goed voor 40 minuten, met overvliegen van de volledige bedding van de Tasman glesjer inclusief een **landing op de glesjer** zelf. We vliegen niet alleen over de Tasmangletsjer maar ook voorbij de hoogste berg van Nieuw-Zeeland, de Mount Cook, waarvan de top altijd met sneeuw is bedekt.

Uiteindelijk is er de landing op de Tasmangletsjer. De gletsjer is de grootste van het land : 27km lang, gemiddeld 1,6km breed en tot 600m dik. Het gevaarte baant zich langzaam een weg naar beneden en loost zijn koude water in het Lake Pukaki.

Na de landing kan je genieten van de onwezenlijke stilte op de gletsjer zodra de piloot de motor heeft afgezet. Ten minste als de andere reisgenoten even willen zwijgen. Sprookjesachtig stil wordt het helaas niet met de heliëchter, omdat vooral vanwege de ijle en ijskoude berglucht de motor niet mag worden afgezet en dus ongeveer 10 minuten doorloëit.

Onderweg naar Fairlie, waar we een farmlunch gebruiken, stoppen we eerst aan het einde van **Lake Pukaki, de Lake Pukaki Lookout**. De zon is nog steeds van de partij, tijd dus voor de nodige foto's, dit keer met Mount Cook zonder wolken. Een onvergetelijk uitzicht op de bergen van Nieuw-Zeeland.

Onze volgende halte is al niet veel verder aan het **Lake Tekapo**, waar het unieke kleurenspeel van het gletsjersmeltwater ieders verbazing wekt. Een korte wandeling brengt ons naar de **Church of the Good Shepard**, aan de oever van de meer. Naast de kerk is een bronzen gedenkteken gewijd aan de vriendschap tussen mens en herdershond, die vooral in het Mackenzie Country met zijn lange en strenge winters van bijzondere betekenis is. Maar buiten de turkooïse kleur van het water vallen vooral de talrijke velden met wilde lupine als een bont bloementapijt op. Gewoonweg oogverblindend mooi.

Tegen de middag komen we dan aan in **Fairlie**. We bezoeken er een schapenboer. Er is een demonstratie van het bijelkaar drijven van een kudde schapen, schapen scheren en uiteraard de lunch zelf. We worden er hartelijk ontvangen in de woning van de boer zelf.

Het huis en de boerderij staan te koop. Hij wil namelijk ook de wereld zien, en dus rondreizen zoals wij allemaal.

In de namiddag wordt het landschap vlakker en bereiken we de **Canterbury Plains**, de grootste laagvlakte van Nieuw-Zeeland.

De vlakte van Canterbury is 190 km lang en 40 km breed, en ze werd gevormd door een glesjer die hier in de zee uitmonde. Ze ligt rond **Mount Hutt** aan de voet van de **Zuideralpen**. De landbouwers hebben het land in rechthoekige percelen opgedeeld. Vanuit de lucht ziet het eruit als een reusachtige lappendeken.

Het milde klimaat en de zonneschijn van Canterbury hebben ook vele wijnbouwers aangetrokken. De agglomeratie strekt zich tot ver in het binnenland uit.

Een van de meest voorkomende dieren op Nieuw-Zeeland buiten de Sandfly dan, is de **possum**. Een buidelrat. Voor elke Nieuw-Zeelandse zijn er 20, en ze eten bomen en struiken kaal waardoor de inheemse fauna minder voedsel vindt en dus in haar bestaan bedreigd wordt. Er zijn daarom uitroeiingsprogramma's opgezet door de regering. Gek genoeg werd de possum ooit uit Australië ingevoerd voor zijn pels. Goed om weten is dat de possum het meest voorkomende verkeersslachtoffer in Nieuw-Zeeland is. Het staat voor 20 punten. Wie zich afvraagt hoe zo'n beest er eigenlijk uitziet, kan de harige wezens die hier en daar tweedimensionaal aan het wegdek plakken best daar eens van dichterbij gaan bekijken. Wel opletten voor het verkeer !

Bij aankomst in **Christchurch** is er een wel heel erg kort stadsbezoek. We verkennen dan maar zelf de stad of toch althans het hart – **Cathedral Square**.

Met circa 300 000 inwoners is Christchurch de grootste stad van het Zuidereiland en de derde stad van Nieuw-Zeeland. Meer dan 1/3 van de zuideilanders woont in Christchurch. 20% van de oppervlakte wordt door openbare parking ingenomen, maar evengoed wordt bijna 20% van de oppervlakte van deze stad ingenomen door prachtig onderhouden parken. De reis zit er bijna op en er moet hier maar is dringend worden geshopt.

Groot was onze verbazing toen de leerlingen van het **St Margeret's College** s'avonds laat uit de kathedraal kwamen. Blijkbaar is hier het schooluniform hier nog verplicht. Maar wat voor één !

DAG 20 : Christchurch

Met wat geluk houden we het deze morgen misschien droog. De weerberichten geven anders regen op. We hebben immers een vrije ochtend. En we zijn niet meer gewend zoiets zelf in te vullen.

Niemand doet mee aan de facultatieve ballonvaart. Het is dus shoppen of de stad (of beter downtown) op eigenhoutje verkennen.

Vanuit de kerktoren van de kathedraal (na 133 treden te hebben beklommen) krijg ik een betere zicht op **downtown** en kan ik me beter oriënteren op een stadsplannetje uit een of andere folder over Christchurch. De kathedraal is opgetrokken in neogotische stijl in 1864 met een toren van 65,5m.

Het centrum rond de kathedraal is al jaren verkeersvrij. We wanen ons in good old England. Maar tussen de historische gebouwen verrijst ook architectuur uit de 21ste eeuw. De **Cathedral Square** is nog steeds het onomstreden middelpunt van Christchurch. Reeds kort na de stichting van de stad in 1850 nam het een belangrijke positie in.

In de oude **Government Buildings** aan de westzijde werden in 1879 nog wetten gestemd. Het was nog lang postkantoor maar is nu het **toeristisch Infocenter**.

Er rijden van die liefdevol **gerestaureerde trammetjes**, waar je na betaling van een dag ticket aan elke halte van de city tour kan op of af stappen. Een 2,5 km lang traject (over de Summit Road) door de binnenstad en de chique wijk Cashmere naar de Sign of the Takahē. (25 min)

We denken dat we nog goed te been zijn en nemen te voet de **Worcester boulevard**, richting botanische tuin.

Tegenover het Arts Centre bereiken we al gauw de **Botanic Gardens**. Al moesten we toch weer een regenbui trotseren. **Christchurch Botanic Gardens** bestaat al sinds 1863. Met meer dan 30 ha oppervlakte en zeker 10 000 exotische planten. Maar het landschappelijke, de reuze en oude bomen, het tip-top onderhouden pad en de prachtige bloemenborders maken het geheel de moeite waard. De centraal gelegen rozentuin doet uiteraard weer zeer Engels aan, maar het lijkt ook meer op een geurtuin. Al die verschillende rozen bezitten wel degelijk een vershillend aroma. En ondertussen is ook de zon weer van de partij.

En voor een schilderachtig effect zorgt het riviertje de Avon, dat met groene oevers het tafereel compleet maakt.

Cathedral Square is het hart van Christchurch en middelpunt van de omringende winkelbuurt. In de middagpauze zitten de mensen hier op de trappen in de zon en hebben de straatkunstenaars plotseling een groot publiek.

Koreaanse reisgezelschappen laten zich overal en nogwat fotograferen. Christchurch is ontzettend populair bij Aziatische toeristen, ook omdat de Engelse aandoende stad het verre Europa iets dichterbij brengt.

In de namiddag maken we een **Wildlife Cruise in Lyttleton Harbour** en gaan hierbij op zoek naar 's werelds kleinste dolfijn: de **Hector dolfijn**.

Vanuit Christchurch vertekken ook veel expedities naar het relatief nabije zuidpoolgebied, dat op 4000 km ligt.

De zon blijft het goed doen en we bevaren de uitgestrekte inham van Lyttleton, goed beschermt door het vulkanische Banks Schiereiland.

De kapitein ziet regelmatig wat vliegen, en zwijgt bijna nooit. We zijn inmiddels Timeball Station, Gun Emplacements, Shipwreck en whatever gepasseerd. We zijn toch gekomen voor de dolfijnen, waar zitten die toch. Of zijn ze zo klein dat we ze met het blote oog niet kunnen zien ? Maar de kapitein verzekert ons dat ze er bij elke uitvaart al hebben gezien.

Deze unieke dolfijnensoort komt enkel in de Nieuw-Zeelandse kustwateren voor.

De Hector-dolfijnen blijven meestal vlak onder de kust in paren of kleine groepjes.

En, ja zeker, juist buiten het schiereiland is er eentje aan 't vissen. Hij zoekt naar voedsel en heeft weinig tijd om te poseren voor een foto. Hij gaat geregeld onder en komt dan op een onverwachte plaats weer boven. De nachtmerrie van elke filmer. We varen dan terug naar de haven, goed voor een 2uur durend zonnebad.

Gelukkig kregen we nog een foto van den' Hector. Zodat we er toch een beter beeld van konden vormen.

Rood verbrand rijden we terug naar ons hotel, op de voorlaatste dag toch vergeten in te smeren zekers.

We sluiten de avond nog af met een gezellig diner samen in ons hotel.

DAG 21 : Christchurch-Auckland-Kuala Lumpur-Londen

Na het ontbijt, transfer naar de luchthaven voor vertrek per regelmatige lijnvlucht van AIR NEW ZEALAND naar Auckland. Wie Nieuw-Zeeland wil verlaten, moet daarvoor betalen ! Op de luchthaven moet u een soort van vertektaks betalen aan het loket van de Bank of Nieuw-Zeeland. Gelukkig had de gids alles al geregeld.

Aansluitend vertrek per regelmatige lijnvlucht van MALAYSIA AIRLINES naar Kuala Lumpur met doorverbinding per regelmatige lijnvlucht van MALAYSIA AIRLINES naar Londen. Maaltijden en drank aan boord zijn inbegrepen.

DAG 22 : Londen-Brussel

Bij aankomst in de luchthaven van Londen doorverbinding per regelmatige lijnvlucht naar Brussel Nationaal. Tijdens de vlucht zijn drank en snacks verkrijgbaar mits betaling. Aankomst in de voormiddag.

***** THE END *****

Bibliografie :

Reisprogramma Anders dan Anders 2006
Reisgids/begeleider Martin (AdA)
Lannoo's reisgids : Nieuw Zeeland, editie 2003
Capitool Reisgidsen : Nieuw-Zeeland, editie 2002
Inside Guides Nieuw-Zeeland, Tweede druk, 1998
Wereldwijzer Nieuw-Zeeland, editie 2006
Nieuw-Zeeland Nelles Gids editie 2005
Grande reismagazine voor levensgenieters editie mei 2006
The National Parks and other Wild Places of New-Zeeland, ed 2001
Verschillende folders meegebracht uit Nieuw-Zeeland